

Terwijl Ilma, ingevolge den door Barbarina uitgevaardigden en door grootvader bekrachtigden maatregel, thans op hère beurt hulp verleende in hof en keuken, wijdde de oudste der tweelingen al heur dagen aan haar genegenheid.

Was tot heden de eenige wetenschap omtrent den geliefde slechts deze geweest, dat hij Jaromir heette en schranderblikkend, rijzig en fier was als een jonge Apollo, die wetenschap werd nu al spoedig belangrijk uitgebreid.

Op een morgen namelijk dat zij vroeger kwam dan gewoonlijk, vond zij hem bezig een korf of mand te vlechten, en toen ze Jaromirs handigheid bewonderde, bracht hij haar tot op een halven mijl achter den inham, waar zij een vastgemeerd zeilscheepje zag liggen, dat nog een menigte andere korven en manden bevatte. Die alle had hij gemaakt gedurende de dagen van heur ongesteldheid, zeide hij. Ze vertegenwoordigden een maand onderhouds; hij kon het er dus nu van nemen

Ook met opzicht tot vele andere dingen breidde zich Alma's wetenschap uit.

De wereld bleek veel grooter te wezen dan zij of Ilma ooit vermoed hadden.

Hoe lang kon zij ademloos luisteren naar Jaromirs verhalen omtrent alle zeeën die hij bevaren, alle landen die hij bezocht had.

En de verhaler genoot in zulke uren, zoo mogelijk, nog meer dan zijn schoone toehoorder. Welk een genot haar verbeelding aldus telkens nieuw voedsel te geven; zich te vermeien in die naieve opgetogenheid, die zich telkens lucht gaf in half gesmoorde uitroepen.

Geboortig uit het vroolijke zuiden, trof hem bij voorkeur het droeve, doch zoo indrukwekkende noorden.

Hij beschrijft haar, onder anderen, den rijkdom en pracht der ginder gelegen zeededen, overweld door een lagen, schier nimmer glimlachenden hemel. Het water is daar even somber als de lucht, niet blauw, maar donkergroen of loodkleurig. Tegen dat groen of die loodkleur steekt het witte schuim bijwijlen spookachtig af. Zoover het oog kan reiken wordt die naargeestige zee doorkliefd door met draken versierde schepen. Hoewel gemaakt door gewone menschenhanden, schijnen die schepen een ziel te hebben. Sterft de man die op zulk een drakenschip het bevel voert, dit laatste houdt ook op te leven. Geen ander zou kans zien het nu redelooze gevaarte te bestieren Men legt het lijk des kapiteins boven op het dek, vlak bij den boeg en met het aangezicht naar boven. Daarna steekt men beide dooden in brand En zonder dat een zeil geheschen wordt, vaak pal tegen den wind in, ziet men het drakenschip statig henendrijven, tot de vlammenmassa zich vertoont als een vurige stip, die wegduikt achter den gezichteinder

In die rijk versierde steden kan men dagen lang omdolen, zonder terug te keeren tot zijn uitgangspunt. De huizen staan er vlak tegen elkaâr gebouwd, evenals de cellen van een honingraat. De gevels zijn zwaar belegd met goud en rijk aan de wonderlijkste krullen Doch gene trotsche gebouwen, niet één uitgezonderd, reiken met hun voet in het zoute nat, dat ze langzaam, doch zeker stuk knaagt. Sommige zijn reeds tot in den nok ge-